

Creșterea Limbii Românești

- fondată în anul 2013, odată cu Legea
ZILEI NAȚIONALE A LIMBII ROMÂNE

Niculae Petre

Ziua limbii române, 2013

În limba română

În care limbă mai adânc
cuvântul “dor” se înfioară
din inimă spre umăr stâng
născând o aripă-n afară
pe ceruri-nalte să rămână,
decât în limba mea, română ?
Și-n glasul mamei, mai frumos
se-nalță luna din vâlcele
iar doina mai armonios
curge izvoare printre stele ?

Pe care plaiuri, mai ales,
ritmul baladei povestește,
de-o mioriță sus pe șes,
de dragoste, cum se zidește
în zid de sfânt lăcaș stăpână,
precum în cartea de română ?

În care limbă mai înalt
e cerul peste bărgane
și e pământul bun și cald
acoperit de ierni și toamne,
aroma pâinii e deplină
din grâul nou pe care masă,
parcă șoptește muma humă
în suflete dorul de acasă
urcând sub zarea cea străbună,
decât în limba mea, română ?

Unde în lume mai curat
silabe-n inimă scânteie

cum diamantul adunat
în ochii limpezi de femeie
și-n care sunet mai senin
părinții-stâlpi stau în pridvor
și-așteaptă când copiii vin
din depărtări la cuibul lor ?
Unde se-nvolbură fierbinte
în sânge-aprins cuvântul țară
și cu silabele lui sfinte
tot sufletul ni-l înfășoară
vibrând sub clar argint de lună,
decât în limba mea română?..

Pe cruce de cuvânt

Lui Mihai Eminescu

Sus, pe cruce de cuvânt,
sângerează cu nemoarte
ochiul lui, luceafăr sfânt,
descifrând a vieții carte.

Răi și fameni, laolaltă,
l-au uitat și l-au hulit
că le-a fost jos masca dată
de pe chipul lor sluțit.

A-nvățat ca nimeni altul
singur și tânăr să moară,
l-a primit la sân înaltul
sub salcâm, pe deal, în sară.

Visul-moarte îl cuprinse,
noaptea codrilor întregi,
se sfârși când trupu-și ninse
în pustiul mării reci.

De pe cruce de cuvânt,
Doina lui trecu-n nemoarte,
prevestind din ochiu-i sfânt
alte prigoniri de soarte.

Azi, din slavă luminând
lângă Tatăl Sfânt ne-așteaptă,
rază-ntoarsă spre pământ

pentru judecată dreaptă.

Unire în graiul străbun

Singuri sub a vremilor cenușă,
temători nicicând nu ne-am aflat,
n-am bătut istoriei la ușă
cu sfială,ci cu gând curat.

Boltă-ntre trecut și viitor
ne-a cuprins, într-un mănunchi, ca unul,
sub steag dacic, dorul arzător,
l-am urmat și ne aflarăm drumul.

Prin Unire am clădit o țară
“cu drumuri străvechi ce duc la Râm”
și cinstim cu dor, ca prima oară,
o gură de rai, acest tărâm.

Prin Unire-am căpătat puterea,
am păstrat nestins Graiul străbun
și credința noastră-n Învierea
neamului de mii de ani stăpân.

Cuvintele-n lumină

Se deschid corole de cântec
în arborele cerului,
pe ramuri de zare.

Din râuri, ondine despletite
urcă valuri transparente
de răcoare
peste frunți carpatine.

Șlefuind adevărul fireștilor splendori,
cuvintele se îmbracă-n lumină
și-n sfinte odăjdii înfloare.